

Smrt' chudobného boháča

Tomáš Beník

Tomáš Beník

**SMRŤ CHUDOBNÉHO
BOHÁČA**

1

„Môj Bože!“ zakričal muž, keď sa konečne oddelil po akte od milostného objatia svojej mladej manželky. Na rozdiel od jej znudeného pohľadu, jeho tvár žiari šťastím.

Tých rozdielov je v jednej manželskej posteli viac. On má dost' cez štyridsať, ona len niečo cez dvadsať. On je širšej postavy, ona má nádhernú postavu, udržiavanú pravidelným cvičením. Jej vlasy sú dlhé, teraz rozpustené, väčšinou gaštanovej farby. Na hlave manžela sa pomaličky objavujú šediny a plešinka. On by bol aj bez nej bohatý. Ona by bola bez neho chudobná ako kostolná myš.

Dve veci ich však spájajú. Manželský sľub a tučné spoločné konto. O láske sa vôbec nedá hovoriť. Len nech muž zarába peniaze, aby ich ona mohla míňať. Ved' je dôležité, aby mal takú manželku. Má ju predsa každý jemu podobný. A keby sa mu náhodou zunovala, buď ju vymení za inú z úzkeho podnikateľského kruhu, alebo ju načisto vyhodí zo svojej obrovskej vily, nachádzajúcej sa pri ceste na televíznu vežu

Kamzík. Aspoň sa jej bude dole kopcom rýchlejšie utekať od neho...

Stále lapá po dychu. Manželka si medzitým zobrala drahý telefón, aby skontrolovala, či jej niekto nevolal. On si to všimol a zväžnel.

„Aké to bolo?“

Žena odvrátila zrak z veľkej obrazovky mobilu. Rýchlo si musí rozmyslieť svoju odpoveď. Vie, že muž to tentoraz myslí vážne. Aj keď je pravda, že uvíta reálnu kritiku.

„Nebolo to zlé. Bol si lepší ako predtým,“ odpovedala diplomaticky.

„Vážne?“ rozžiaril sa. „Začal som používať nový druh piluliek. Zatiaľ fungujú.“

„To som rada,“ odvetila a vrátila sa späť k prezeraniu správ. V diplomacii je perfektná. Doteraz ľutuje svoje vyhodenie zo školy. Keby ju však nevyhodili, neskončila by v takom luxuse. A ak by v ňom predsa len bola, tak až v takom veku, ako jej „drahý“ manžel.

„Čo máš dnes v pláne?“

„Zatiaľ neviem. Mala by som mať stretnutie s priateľkami, ale ešte mi nepotvrdili, či prídu,“ odpovedala stroho.

„Ťažký program. Ja ho mám omnoho ľahší. Dnes by to mal byť len golf s obchodnými partnermi. Inak tiež nič. Dúfam, že prijmeš moje pozvanie na večeru.“

„Ako by som mohla odmietnuť pozvanie svojho manžela?“ usmiala sa. „Kde sa stretneme?“

„Prídem po teba o šiestej. Bude to také malé prekvapenie.“

Prekvapenie? V Bratislave je málo reštaurácií hodných návštevy jej muža. Žeby otvorili novú reštauráciu, a ona o tom nevie? Jej a jej priateľkám neunikne ani slovíčko o aktuálnom dianí v Bratislave. Bude sa ich musieť opýtať na tom stretnutí, teda ak nejaké bude.

Muž vystrčil nohy z postele a posadil sa. Obliekol si čierne nohavice, povalujúce sa na pestrofarebnom perzskom koberci. Bielu košeľu, prehodenú na mahagónovom nočnom stolíku, na ktorom ešte ležal jeho mobil a kľúče od nejakého drahého auta, hodil na silne ochlpenú hornú časť jeho tučnejšieho tela. Potom sa pozrel pod posteľ.

„Čo hľadáš, Rišo?“

„Kam som dal topánky? Nepamätáš sa?“

„Začali sme v kuchyni. Pravdepodobne budú ešte tam.“

„Čo by som bez teba robil?“ opýtal sa do éteru a vstal z postele. Po jeho pravici bola veľká skriňa z akéhosi vzácneho dreva. Jeho názov vždy zabudne. Otvoril ju a vytiahol ponožky. Obul si ich. Keď si ešte raz pretrel oči, vstal z postele a prišiel k veľkému oknu, spojenému so sklenenými dverami na balkón. Doteraz boli zakryté zvonka roletou. Preto stlačil na stene akýsi gombík, čím uviedol rolety do chodu. Svetlo nového dňa preniklo do prepychovo vybavenej spálne. Zároveň sa ukázala ranná Bratislava vo svojej najlepšej podobe. Sú to síce tony betónu a skla, rozdelené širokou stuhou Dunaja, avšak pohľad na ne stojí za to. Preto aj Richard venoval svoj pohľad tejto nádhere.

„Zhasni to svetlo!“ rozkázala rozmrzelo manželka a prikryla sa celá svojou perinou. Richard len znechutene zakrútil hlavou a znova sa pozeral na mesto pod ním.

„Človek by si mal vážiť každého dňa tak, ako keby bol jeho posledným.“

„To máš zo svojej hlavy?“ ozval sa ironický hlas spod periny.

„Nieкто to povedal. Keď si spomeniem, dám ti vedieť.“

„Si trápny,“ odpovedal perinový hlas.

„A ty si ten deň užívaš? Užívaš! Pretože máš z čoho! Čo keď príde deň, keď všetky peniaze budú preč? Budeš si stále užívať? Alebo si niekoho ďalšieho zoženieš?“ povedal zvýšeným hlasom.

Rýchlo a nahnevane vystrčila hlavu spod periny, aj keď vyzerala vďaka svetlu ako krátkozraký Číňan.

„Snád' mi nechceš týmto naznačiť, že som si ťa vzala len pre peniaze?“

„A nie? Čo si na mne videla? Prečo si sa nezamilovala do muža v tvojom veku?“

„Pretože ma nikto nemiloval!“ zvolala.

„Kto by nemiloval takú krásku? Bol by to iba hlupák!“

„Aspoň vidíš, že ty si najmúdrejší z hlupákov,“ zareagovala na jeho poznámku.

„Si krásna, a ešte k tomu aj inteligentná. Preto si iná ako ostatné.“

„Ktoré ostatné?!“

„Ach jaj!“ vzdychol a mávol rukou. „Nechajme to radšej tak. Ja sa pomaly poberiem do večných lovísk. Ty si ešte pokojne spi. Aj tak máš za sebou krušnú noc.“

Krušnú? Mal na mysli tých päť minút jeho ohromného snaženia a fučania? Nič moc...

„Kam to vlastne ideš?“

Richardova tvár sa zmenila. Vážnu tvár nahradil smútok. Niečo sa deje. Musí to byť veľmi vážne, keď tak zosmutnel. A tie reči predtým... Preto s napätím očakávala každé jeho slovo.

„Idem na golf. Ved' som ti o tomto programe už vravel.“

To má byť všetko? S pohľadom muža, ktorý niečo veľmi cenné vo svojom živote stratil?

„Čo sa deje? Zdôver sa mi!“ zväžnela aj ona a vstala z postele. Bola odetá len v prikrývke, držiacej sa na jej tele len pomocou jej zovretia. Celý čas nespustila svoje modré oči z jeho hnedých očí.

„Čo by sa malo diať? Vonku je pekne!“

„Klameš! Stala sa veľmi vážna vec, a ty mi ju tajíš!“

„Nič sa nestalo. Len včera havaroval jeden môj zamestnanec so služobným autom, tak sa o neho trochu obávam. To je celá pravda. Chceš aj správu o nehode?“

Pozerala sa na jeho tvár ako vyjavená. Tak kvôli akémusi somárskemu podriadenému vstáva z postele? Mávnutie rúk a následný návrat do postele hovorili o jej názore na jeho trápenie.

„Tak ako som tušil. To je celé tvoje správanie! Určite si sa bála, že som prišiel o všetky peniaze, však? Čo by si ty, chúd'atko moje malé, robilo?“

„Si odporný! Radšej už vypadni! Nech ťa už nevidím!“

„Tak takto sa so mnou rozprávať nebudeš, moja zlatá! Tento dom je môj! Vyhodiť z neho môžem akurát tak ja teba!“ rozkričal sa Richard.

„Podľa zmluvy je polka majetku moja! Keď ma vyhodíš, vyletí so mnou aj veľký kus tvojho domčeka,“ zamrmlala z postele a otočila sa k nemu chrptom.

„Mala si ísť na diplomaciu. Alebo do parlamentu. Všetci by sa nás potom báli.“

„No tak vidíš,“ odvetila.

„To bola ale rozlúčka. Tak sa maj! Ja odchádzam! Zbohom!“

„Chvalabohu!“ poznamenala ironicky, keď buchol dverami. Potom znova uľahla. Na svetlo sa už adaptovala.

Mrcha jedna! Čo si o sebe myslíš? Prečo si ju vlastne vzal? Mohol by mu to niekto povedať? Asi by mu to povedal ten, ktorý sa mu to vtedy snažil zaraziť. Škoda len, že ho vtedy nepočúvol. Okrem kratučkých radovánok v posteli je ostatok ich „harmonického“ manželstva len nehostinnou púšťou. Je pustinou, pomaly zaberajúcou jeho tvrdo vytvorený raj. Preto si ju bral? Najradšej by nežil. Nechcel by nežiť? Už veľakrát o tom rozmýšľal. Potom by sa mohol zhora alebo zdola pozeráť, ako pomaly sa púšť rozrastá, aby nakoniec zabila samú seba. To by bolo niečo! Nechcel ísť náhodou niečo také urobiť? Ved' sa s ňou tak perfektne rozlúčil. Či sa zabije, bude premýšľať cestou do kuchyne. Určite by nikto neukončil život s prázdnyim žalúdkom.

Vybral sa teda po chodbe, vyzdobenej obrazmi rôznych súčasných aj minulých autorov, ku schodom. Obrazy sú jeho záľubou. Vždy bol milovníkom umenia. Preto teraz visia na takmer všetkých stenách investované milióny. Sú jeho zálohou v prípade finančných problémov. S veľmi ťažkým srdcom by ich predával. Možno by mu aj slza z oka vytekla.

Dvere, okolo ktorých sa mihol, viedli do ďalších prepychových miestností. Nachádza sa tu kúpeľňa s mramorovými kachličkami,

alebo pracovňa, vyzdobená veľkým dubovým stolom a pár golfovými a loveckými trofejami. Paradoxne, v pracovni sa mu najlepšie relaxuje pri knihe, vybranej z jeho knižnice pri stole.

Dnes nemá na takýto relax čas. Musí ísť pracovne na golf. V poslednom čase sa mu akosi znechutil. Snád' sa mu dnes vráti chuť do hry. Pracovný rozhovor s jeho protihráčmi je veľmi dôležitý pre jeho ďalšie podnikateľské smerovanie. Preto bude musieť využiť celý svoj rečnícky potenciál. Teraz by sa mu hodila jeho manželka...

S ťažkými myšlienkami sa konečne dostal ku schodom, vedúcim na prízemie. Keď po nich zíde, okamžite sa ocitne vo veľkej spálni. Keby ju mal opísať, rozprával by do večera. Ak by sa rozhodol ísť von, mohol by navštíviť veľkú trávnatú plochu s veľkým krytým bazénom. Ale ani na plávanie a jeho oblúbené tuje nemá čas. Kuchyňa je hneď vedľa spálne. To je jeho súčasný cieľ.

Presne dvadsať schodov je vyrobených z dosák z akéhosi drahého dreva, pripevnených na jednej strane o stenu a na druhej strane o železnú mrežovanú konštrukciu so zábradlím. Keď ide po nich nahor, vidí svoju záhradu. Teraz ju tiež môže vidieť, ale nie časť, ktorú má najradšej. A tak stúpil na prvý schod.

Zrazu začul čudesný, avšak preňho v tejto situácii priam smrteľne nebezpečný zvuk. Prvý schod sa, zatiaľ z neznámych

príčin, preklopil dopredu. Bola to sotva sekunda. Pádu zo schodov už ten chudák nedokázal ničím zabrániť. S krikom sa udieral o všetky časti svojho tela, keď sa ako neriadená guľa valil dole do spálne. Z predposledného schodu dopadol tvrdo na chrbát. Odrazu krik a buchot prestali. Nahradilo ich hrôzostrašné ticho.

Jeho oči ostali otvorené. Nehýbali sa. Vďaka hlave, natočenej napravo, sa pozerali cez veľké okno do záhrady. Z nosu a z úst sa začala valiť krv.

„Richard! Si v poriadku?“ ozval sa manželkin hlas z izby. Odpoveď však už nikdy nepríde.

Preto sa, celá prestrašená, rýchlo odela do zamatového županu. Nohy dala do teplých papúč. Teraz bola pripravená na hľadanie svojho muža. Potom konečne opustila spáľňu a tiež sa vydala v smere Richardovom. Pomaly prichádzala ku schodom.

„Richard! Ozvi sa! Dost' ma desíš! Ak je to len zámienka, aby si ma mohol narýchlo pretiahnuť...“

Vtom ho zbadala. Jej zdesenie dorazilo v priebehu sekundy.

„Richard! Čo ti je?“

Chcela sa za ním rozbehnúť po schodoch, no na poslednú chvíľu zbadala, že namiesto prvého schodu je v diere veľká medzera,

rozdelená na dve časti hranou preklopeného schodu. Opatrne ju prekročila, aby sa mohla vydať za svojim mužom.

„Richard! Hovor na mňa!“ prosila ho s plačom na tvári, keď konečne k nemu pribehla a klakla si k jeho bezvládnemu telu. Keď však uvidela jeho oči, z ktorých zmizol život, pochopila, že svojho muža stratila. S veľkým nariekaním držala jeho hlavu v náručí. Dokonca jej nevadili kvapky krvi na zamatovom župane.

2

„Spali ste vôbec?“ opýtal sa mladý, holohlavý muž staršieho muža s dlhými, avšak šedivými vlasmi, zviazanými gumičkou.

„Prečo sa pýtaš?“

„Pretože ste si už štvrtýkrát zívli a už dvakrát ste zle odbočili.“

„To naozaj? Kde to vlastne sedím? Nie je to náhodou sen?“ zareagoval dezorientovane a prudko zakrútil volantom. Len o pár centimetrov sa vyhli pouličnej lampe pri prechode pre chodcov.

„Zastavte! Prosím! Ja budem radšej šoférovať za Vás!“ ozval sa prestrašený hlas spolujazdca.

„Upokoj sa! Som v poriadku! Sedíme v služobnej škodovke a vezieme sa smerom na Kamzík. Spokojný?“ smial sa šofér.

„Hneď sa cítim pokojnejšie,“ nahnevane odvetil mladý muž.

Aj keď slnko svietilo od chrbta, nasadil si šofér tmavé okuliare. Chvíľu sa prezeral v spätnom zrkadle.

„Mali by ste sa radšej venovať riadeniu. Aby sme to do toho kopca s týmto starým črepom vybehli.“

„Pochybujes o škodovkách? Aj keby bolo na tachometri len niečo cez desať kilometrov za hodinu a z motora by sa dymilo, ako by otáčkomer sa pretáčal na najvyšších otáčkach, vybehneme!“ povzbudil ho šéf.

„Cítim sa ešte pokojnejšie. Zaujímalo by ma, prečo nás zavolali k smrteľnej nehode.“

„Celá tá situácia je akási podozrivá. Šéf by nás sem nevolal len tak.“

„Možno sa chce len uistiť, že išlo naozaj o nehodu.“

„Je to pravdepodobné.“

Strieborná Fabia s väčším hlukom motora vyfučala na miesto, kde pred otvorenou vjazdovou bránou už stáli dve policajné autá a pohrebné vozidlo. Za nimi sa nachádzala veľká, moderná biela vila. Okolo nej sa nachádzal zelený trávnik a o kúsok ďalej altánok. Za objektom sa naskytoval pohľad na metropolu.

U jedného auta sa opieral mohutnejší policajt a podozrivým pohľadom pozoroval prichádzajúce auto. Rukou naznačoval na osádku vozidla, aby opustili miesto činu, ale keď šofér prudko zatiahol ručnú brzdu a vystúpil so svojim spolujazdcom, nahnevane sa im vydal oproti.

„Páni, toto je miesto činu, tu...“ zarazil sa, keď uvidel pištole, zavesené v puzdrách pod ľavými ramenami tých mužov. Znervóznel. Jeho ruka zablúdila k rukoväti jeho služobnej zbrane.

„Som ti hovoril, aby sme tie búchačky sem nenosili,“ zaceril skrz zuby starší šofér.

„Dúfal som, že nebudeme musieť vytiahnuť naše preukazy.“

„Pokoj, ty kovboj! Sme od polície!“ zavolať starší muž.

„To by mohol povedať každý!“ odpovedal policajt a stále držal pravou rukou rukoväť pištole.

Chlapom nezostalo nič iné, ako pomaly vytiahnuť z vreciek ich džínsov preukazy.

„Ja som kapitán Bystriansky,“ povedal muž so šedivými dlhými vlasmi.

„Poručík Jemnický,“ pridal sa k nemu holohlavý.

Policajt sa k nim priblížil, aby skontroloval pravosť preukazov.

„Oddelenie vražd?“ usmial sa neveriacky.

„Aspoň konečne vieme, že sme kolegovia,“ poznamenal ironicky Jemnický.

„Tak hej, ale prečo sem poslali ľudí z oddelenia vražd?“

„A prečo sem poslali vás?“

„Zavolala nám pani tohto domu. Povedala, že jej muž spadol zo schodov, tak nás sem poslali.“

„Dve hliadky?“ prekvapil sa Bystriansky.

„Aj mne je to čudné. Chod'te dovnútra! Postrážim vám auto,“ povedal policajt a vrátil im preukazy. „A ešte niečo. Nabudúce si dajte aspoň pulóver, aby ste zakryli vaše služobné zbrane.“

„Vďaka za radu. Budeme sa jej držať,“ poďakoval sa Jemnický a spolu so svojim kolegom sa blížili po príjazdovej ceste ku vile. Dvere boli otvorené. Pár metrov napravo sa nachádzala veľká garáž, pred ktorou stál veľký biely Mercedes.

„Keď už je ten policajt taký služobne činný, mohol pokutovať aj toto auto za státie pred bránou. Veď predsa bráni vo výjazde,“ zamrmlal Bystriansky. Dočkal sa len úsmevu svojho kolegu. Čakal

búrlivý smiech. Tento vtip sa moc nevydaril. Preto si radšej napravil svoje biele tričko, zakrývajúce jeho chudé, starnúce telo. Potom sa pozrel na oblečenie svojho kolegu. Okrem nohavíc nemajú nič spoločné. Načo si zobral do tohto teplého júnového dňa bielu košeľu? Aby zapôsobil na šéfa? A to radšej nehovorí o jeho čiernych poltopánkach. Jeho pekné biele tenisky, kúpené u Vietnamca, sú určite pohodlnejšie. Ale keď chce slušne vyzerať, nikto mu brániť nebude.

Vošli do predsiene. U police na topánky sa opierali o stenu dvaja páni v čiernych tričkách a nohaviciach. Ich topánky boli podobné Jemnického topánkam. Obidvaja boli zaborení do akejsi činnosti s mobilnými telefónmi.

„Ako sa máme?“ snažil sa nadviazať rozhovor Bystriansky. Spôsobil však veľké vydesenie obidvoch holohlavých pánov.

„Fuj! Ale som sa zľakol!“ zvolal ten tučnejší z dvojice.

„Toto nám nerobte! Nezabudnite, že prevážame mŕtvych! Keby ste nás takto pozdravili v aute, tak tam hore budeme všetci traja!“ doplnil ho druhý, chudší a väčší.

„Ospravedlňujem sa vám. To bude asi choroba z povolania. Taxikárov asi nebudete môcť robiť,“ zavtipkoval Bystriansky a sám sa na svojom vtipе zasmial. Prestal sa smiať po pohľadoch

všetkých troch zúčastnených, snažiacich sa mu tak vysvetliť, že jeho vtip bol trápny.

„Prepáčte mi! Dnes nemám dobrý deň. Prečo ste ešte neodviezli mŕtveho?“

„Na niekoho sa čaká. Mám taký pocit, že práve vdďaka vám dvom viazne prevoz,“ odpovedal tučnejší.

„A povedali vám dôvod čakania?“ spýtal sa Jemnický.

„To už je vaša parketa,“ pridal sa ten vyšší.

„Zvláštne,“ poznamenal Bystriansky a prešiel popri pánoch do spálne. Jeho kolega ho nasledoval.

„Konečne ste dorazili!“ privítal ich muž v strednom veku, sediaci na drahej koženej pohovke. Bol zahalený do bieleho plášt'a. Sedel vedľa čierneho vaku so zipsom, ležiaceho kúsok od schodov. Bolo jasné, že mŕtvy už je vo vaku. Na mieste, kde Richard dopadol, bol už len jeho obrys, vytvorený policajtmí ihneď po príchode. Vedľa obrisu hlavy bola trocha uschnutej krvi.

Bystrianskeho upútala malá ceduľka s číslom „jeden“, umiestnená na prvom schode.

„To je vtip? Alebo prečo sme vlastne tu?“ zamračil sa Jemnický.

„Nevieme určiť, či išlo o nehodu alebo o vraždu,“ odpovedal doktor.

„Preto ste nás zavolali?“

„Presne tak.“

„A čo fotograf?“ spýtal sa Bystriansky.

„Ten sedí a fajčí na záhrade s ostatnými.“

„Čo robí?!“

„Pokoj! Všetko už je v podstate zaistené. Čakáme tu na vás hodinu a pol!“

„Dobre. Čo mŕtvy?“

„Zlomený väz následkom pádu zo schodov. Plus ešte asi dve zlomené rebrá a vyklíbené pravé rameno.“

„Pekne sa dorúbal na tých schodoch. Ako vidím, technik už spôsob nehody zistil a spracoval.“

„Zavolali ho k ďalšiemu prípadu.“

„Tomu hovorím nával,“ zamyslel sa nahlas Bystriansky.

„Čo s mŕtvym?“

„Ako čo? Jožko! Ty máš vedieť, čo s ním robiť! A choď sa dohodnúť s tými chlapcami v čiernom! Stoja tam jak dve smrtky.“

„Oni už prišli? A čo nevošli dovnútra?“

„Asi sa ťa boja.“

„Vy ste ale,“ zamrmlal Jožo a odišiel za pánmi z pohrebného ústavu. Bystriansky si medzitým natiahol gumené rukavice.

„Idete pozrieť ten schod?“ opýtal sa Jemnický.

„A čo iné mám robiť? Pripadám si ako úplný idiot! Vždy, keď prídem na miesto činu, je všade okolo plno policajtov, odborníkov, novinárov a pásky s nápisom: „Polícia. Zákaz vstupu.“ Vidiš tu niečo také? Všetci policajti sa vyvaľujú s fotografom na terase, technik musel narýchlo odísť, aspoň tu nechal znamenie dôkazu. Namiesto neho je tu pohrebná služba. Pásy nie sú nikde. Ako keby som prišiel k niekomu na pohreb.“

Nahnevane si odľúkol a vyliezol k schodu, označenému ako dôkaz číslo jeden. Keď z jeho hrany odstránil cedulku s číslom, chytil ho rukou za hranu a zatriasol s ním. So schodom sa dalo ľahko otáčať. Potom si obzrel uchytanie schodu.

„To ma podrž! Taká drahá vila, a schody sú v podstate ohobľované dosky, pripevnené štyrmi skrútkami na dvoch

podložkách, prichytených na konštrukciu a stenu vždy len jednou veľkou skrútkou.“

„To je klasika! Teraz je to moderné!“ vysvetlil Jemnický dôvod potreby takýchto schodov.

„Už chápem, prečo nás zavolali. Je to až príliš jednoduché. Bud' bol ten schod povolený kvôli akejsi únave materiálu...“

„... alebo ho niekto zámerne povolil,“ doplnil jeho teóriu kolega. „Ja tu teóriu ešte upravím. Schod sa nemusel takto otočiť len kvôli únave materiálu, ale aj kvôli odfláknutej stavbe schodiska.“

„Tak či onak. Zodpovedná osoba by si aj tak odsedela pár rokov v base. Bud' za vraždu, alebo za neúmyselné zabitie.“

„Alebo sa naozaj ten schod povolil akurát vtedy, keď nebožtík naň stúpil. Ved' sa pozrite naňho!“

„Vidím len vak!“

„Nevidíte tie obrysy? Dotyčný musel mať nadváhu!“ zvolal víťazoslávne Jemnický.

„Stále to však nevyklučuje ďalšie dva dôvody jeho smrti. Škoda, že ten somár musel ísť inam. Potrebovali by sme rekonštrukciu.“

„Môžem mu zavolať. Mám naňho číslo.“

Bystriansky zišiel rýchlo zo schodov. Zvliekol z rúk rukavice, ktoré hodil do brašne Jožovej. Ten sa práve vrátil aj s pánmi v čiernom.

„Dohodli sme sa, že si mŕtveho môžu zobrat,“ povedal Jožo.

„Zmena plánu. Odveziete ho na tvoju patológiu. Potrebujem vedieť jeho váhu a presnejšiu príčinu smrti,“ zavelil Bystriansky.

„To nemyslíš vážne!“

„Myslím! Zavolali ste nás, tak teraz robte, čo vám povieme!“

Jožo sa z pánmi nahnevane pozreli nahor. Nakoniec sa s nimi dohodol, že za dvadsať eur mu toho mŕtveho odvezú. On pôjde s nimi. Chlapi schytili vak, položili ho do otvorenej rakvy, a tú odniesli von z miestnosti. Jožo ich nasledoval aj so svojou brašnou. Stále si pod nosom niečo hundral. Asi si všimol použité páry rukavíc, hodené medzi jeho inštrumentmi. Bystriansky sa začal smiať.

A tak zostali v miestnosti sami. Ich spoločníkom bol len obrys mŕtveho na parketách.

„Prosím ťa, zober so sebou tú ceduľu!“ rozkázal znechuteným hlasom Bystriansky.

Jemnický sa opatrne vydal po schodoch nahor.

„Pohni si!“ zahučal jeho starší kolega. Jemnický sa tak zľakol, že sa musel chytiť železnej konštrukcie.

„Toto mi nerobte! Mohol som spadnúť! Čo keď aj ostatné schody sú poškodené?!“

„Asi ti uniklo, že ani jeden z tých schodov nevrzga a ani sa nehýbe.“

Jemnický si dupotom a rôznymi pohybmi nôh overil správnosť Bystrianskeho teórie. Ani malé zavrčanie.

„Pomaly sa začínam prikláňať k posledným dvom možnostiam našej teórie,“ odvetil major.

Mladší kolega medzitým zobral cedulku a zblízka si obzrel schod. Skúšal s ním zatriať tak, aby ho vytrhol z podložky. Skrutky však boli k podložke pevne pripevnené. Hýbali sa len skrutky, držiace podložky v stene a v konštrukcií.

„Vidím, že toto ti neuniklo,“ chválil ho Bystriansky.

„Ďakujem, pane,“ usmial sa Jemnický. „Aj tak by som ešte nevylučoval ani prvú možnosť. Mohla to byť aj tak zhoda náhod.“

„Príliš veľká. Či?“

„Na to budeme musieť prísť.“